

evangelisk-lutherske Præster udenfor Riget til at forrette Gudstjeneste i Folkekirkens Kirker.

Fremdeles skal der ved kongelig Anordning gives Regler om Adgang for Folkekirkens Præster til at betjene Medlemmer af andre Kirkesamfund, der ikke have egen Præst paa Stedet.

Allerede forinden det kirkelige Udvalg vedtog denne Bestemmelse, var der af den kirkelige Administration gjort Skridt i den Retning, som Bestemmelsen antyder, overfor de her omhandlede evangelisk-lutherske Frimenigheder her i Landet. Ved en kongelig Resolution af 23. August 1901, jfr. Bekendtgørelse Nr. 89 af s. D. (Bilag 3), blev der saaledes aabnet Adgang for Folkekirkens Præster til under visse Betingelser med Biskoppens Tilladelse at afholde Gudstjeneste og forrette Altergang i en evangelisk-luthersk Frimenigheds Kirke, hvilken Adgang blev yderligere udvidet i Tilfælde af Vakance i Frimenighedens Præsteembede ved kongelig Resolution af 15. November 1904, jfr. Bekendtgørelse Nr. 191 af 18. s. M. (Bilag 4), der senere ogsaa er givet Anvendelse paa Tilfælde af Sygdomsforfald hos Frimenighedspræsten, jfr. Ministeriets Skrivelse 3. November 1906 (Bilag 5).

Derimod har den Vekselvirkning, som det fornævnte Forslag fra det kirkelige Udvalg forudsætter, og hvorefter der ogsaa skulde kunne gives Frimenighedernes Præster Adgang til at forrette Tjeneste i Folkekirkens Kirker, hidtil saa godt som fuldstændig manglet, idet der kun ved en kongelig Resolution af 22. Juni 1907, jfr. Bekendtgørelse Nr. 147 af 28. s. M. (Bilag 6), er givet Frimenighedspræster en meget begrænset Adgang til at forrette Begravelser fra Folkekirkens Kirker. En Hovedgrund til, at man i denne Henseende har ment at burde indtage en saa forbeholden Stilling, har det uden Tvivl været, at man i den Omstændighed, at Spørgsmaalet om Brugen af Kirkerne er inddraget under Lovgivningsmagtens Omraade, og at de herom givne Love — Lov 25. Marts 1872 og Lov 15. Maj 1903 — ikke give nogen Hjemmel for Ordningen af dette Forhold, har set en Hindring for at træffe en almindelig Ordning ad administrativ Vej. Det er Tilvejebringelsen af saadan Hjemmel, nærværende Lovforslag tilsigter, særlig dets §§ 1 og 2. Af disse indeholder § 1 en Udvidelse af den ved Loven af 15.

Maj 1903 § 2 Sognepræsten givne Adgang til at tilstede andre Brugen af de Kirker, ved hvilke han er ansat, og § 2 en Udvidelse af den ved den nævnte Lovs § 4 et vist Antal Menighedsmedlemmer tillagte Ret til at tilkalde fremmede Præster. At i begge Tilfælde Rettens Udøvelse er gjort afhængig af Biskoppens Tilladelse, er en naturlig Følge af, at der her skal udøves et Skøn over den paagældende Frimenigheds Stilling til Folkekirken, og at dette Skøn skal udøves ikke paa den enkelte Menigheds, men paa hele Folkekirkens Vegne, hvorfor det rettest bør udøves af den overordnede kirkelige Myndighed.

§§ 1 og 2 omhandle kun evangelisk-lutherske Frimenigheder her i Riget. Som det vil ses, gaar imidlertid det kirkelige Udvalgs ovenfor citerede Forslag videre, idet det tilraader at give ogsaa evangelisk-lutherske Præster udenfor Riget Adgang til at fungere i Folkekirkens Kirker. Ministeriet har ikke ment at burde detaljere Reglerne herom i selve Lovforslaget, men har indskrænket sig til i § 3 at søge Bemyndigelse for Regeringen til at ordne denne Sag ved kongelig Anordning. Under evangelisk-lutherske Menigheder udenfor Riget falder nemlig ikke blot danske Menigheder, men ogsaa fremmede, og dette Forhold lader sig derfor neppe ordne ved en enkelt Bestemmelse i en Lov, men kan naturligst henvises til Ordning ved kongelig Anordning. En saadan maatte da ogsaa omfatte herfra udsendte Missionærer. Ved kongelig Resolution af 1. December 1871 er det tilladt at meddele ogsaa andre end teologiske Kandidater, der ønske at udgaa som Missionærer, Præstevielse efter en nærmere bestemt Uddannelse. Ved Tilladelsen til Præstevielsen tages der altid udtrykkelig Forbehold om, at denne ikke giver Adgang til Embeder i Folkekirken, idet saadan Adgang ved Lov er knyttet til Betingelser, der ikke bortfalde ved Præstevielsen. Derimod synes det at være naturligt under deres Besøg i Hjemlandet at give disse Missionærer Adgang til at holde Gudstjeneste i Folkekirkens Kirker.

§ 4 giver en, naar de foranstaaende Regler om Adgang for Frimenighedspræster til Benyttelse af Folkekirkens Kirker til Gudstjeneste gennemføres, formentlig naturlig Udvidelse af Adgangen til Brugen af disse Kirker ogsaa ved Begravelser.

§ 5 behøver formentlig ikke nogen Forklaring.